

**ΕΠΕΙΔΗ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΞΙΕΣ ΤΟΥ ΕΧΟΥΝ
ΔΙΑΧΥΘΕΙ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ**

Μετατρέποντας την ζωή σε επιβίωση, τον άνθρωπο σε αντικείμενο
τους πολέμους σε θέαμα, την εκμετάλλευση και τις μπορευματικές
σχέσεις ως αυτονόητες, λειτουργικές και αναγκαίες,

ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΘΕΙ ΠΑΝΤΟΥ

**19-20-21 ΙΟΥΝΗ, ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΗΣ Ε.Ε ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ**

Γιατί η Ευρώπη "μας" είναι η ανάπτυξη και ο εκσυγχρονισμός
της καταστολής, του κοινωνικού ελέγχου, της κατασκευής
κοινωνικής συναίνεσης και ο εντεινόμενος συγκεντρωτισμός
των εξουσιών.

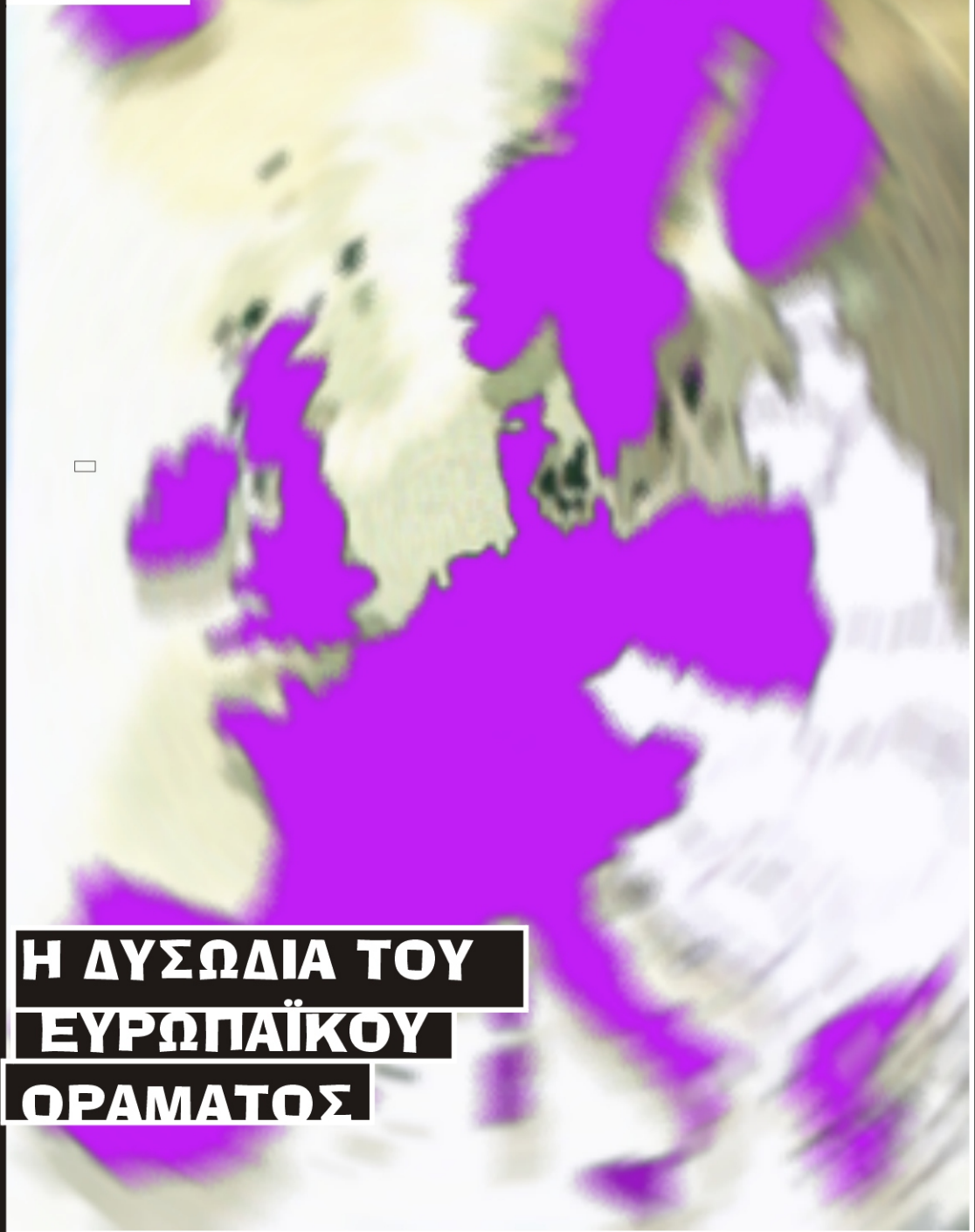
**ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ,
ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ
ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΤΑΞΕΙΣ, ΚΑΙ ΣΥΝΟΡΑ**

ΠΡΙΣΜΑ

Έντυπο άτακτης κυκλοφορίας Τεύχος 1

**Η ΔΥΣΩΔΙΑ ΤΟΥ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ
ΟΡΑΜΑΤΟΣ**

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τα κείμενα που απαρτίζουν το παρόν έντυπο, πραγματεύονται τις μεθόδους ελέγχου και καταστολής που ετοιμάζει ή έχει ήδη έτοιμα το «Ευρωπαϊκό κράτος» (δηλαδή τον ευρωτρομονόμο, την κοινή ευρωπαϊκή αστυνομική δύναμη (EUROPOL), τον ευρωστρατό, τη συνθήκη Σένγκεν).

Όλα τα κείμενα συζητήθηκαν και γράφτηκαν συλλογικά μέσα από τις συνελεύσεις της συλλογικότητάς «Λύκοι της Ερήμου», που υπάρχει και δρα τα τελευταία δύο χρόνια στο Ηράκλειο της Κρήτης και αποτελούν τόσο παράθεση των απόψεών μας, πάνω σε κάποια ζητήματα, όσο και μια προσπάθεια αντιπληροφόρησης σχετικά με θέματα που ενώ αφορούν όλους μας, προβάλλονται από αυτούς που εξουσιάζουν και εκμεταλλεύονται τους συνανθρώπους τους, ως αρμοδιότητες των εμπειρογνώμωνων διαμεσολαβητών της πολιτικής.

Η προσπάθεια αυτή, ξεκίνησε και ολοκληρώθηκε κατά τη διάρκεια της Ελληνικής προεδρίας και εν όψη της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. στη Θεσσαλονίκη, στις εκδηλώσεις εναντίον της οποίας, θα συμμετέχουμε με το λόγο και την παρουσία μας.

Για τη συγγραφή των κειμένων βασιστήκαμε σε δημοσιεύματα του αστικού τύπου, του διαδικτύου, αλλά και σε εκδόσεις άλλων πολιτικών ομάδων. Το έντυπο μοιράζεται άνευ αντιτίμου και κάθε αναπαραγωγή ή αναδημοσίευση των κειμένων είναι ελεύθερη σε όποιον το επιθυμεί.

Ηράκλειο Κρήτης,
αρχές Ιούνη 2003

Για επικοινωνία: τθ 1446, τκ 71001 Ηράκλειο Κρήτης

ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ Ε.Ε.-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 20-21-22 ΙΟΥΝΗ 2003

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε εν όψει και κατά την διάρκεια της συνόδου της ΕΕ στην Θεσ/νίκη

Η Ε.Ε. αποτελεί μια ένωση κρατών και οικονομικών εξουσιών με σκοπό τη μεγιστοποίηση της κυριαρχίας και την επιβολή των πολυεθνικών τους συμφερόντων. Με τη χρήση λέξεων όπως εκσυγχρονισμός, ανάπτυξη και «ασφάλεια», οι κυρίαρχοι επιτυγχάνουν και αιτιολογούν την κατακόρυφη αύξηση της καταστολής και του ελέγχου, την εξέλιξη των τεχνολογικών μέσων που κατέχουν και χρησιμοποιούν για τον σκοπό αυτό, τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, την ευρύτερη περιχαράκωση ελευθεριών και την κατάργηση των κεκτημένων (εργασιακά δικαιώματα, ασφαλιστικό, δημόσια υγεία). Εμπρός λοιπόν με εντατικούς ρυθμούς ανάπτυξης, ελαστικά ωράρια και εργατικά ατυχήματα, για μια υποτιθέμενη ευημερία και ένα «επιτυχημένο» τρόπο επιβίωσης, να παρακολουθούμε από τις επίπεδες οθόνες 24 ιντσών την επόμενη σφαγή του συστήματος σε κάποιο μακρινό μέρος του πλανήτη (αν είμαστε τυχεροί) !!!

Ο φαύλος κύκλος της παραγωγής, της κατανάλωσης, της υποταγής και της εκμετάλλευσης αποτελεί βασική προϋπόθεση για την αναπαραγωγή του καπιταλισμού και την κίνηση των αγορών του, προϋπόθεση που με βεβαιότητα οδηγεί την ανθρωπότητα στην επιταχυνόμενη καταστροφή της από την βιομηχανική ρύπανση, τα πυρηνικά και τα βιολογικά όπλα.

Τα παραπάνω μπορεί να ακούγονται ισοπεδωτικά, η εξουσία όμως θα παραλαύνει άπρωτη για όσο καιρό θα αποδεχόμαστε και θα αναπαράγουμε τις αξίες του συστήματος μέσα από τον ατομικισμό και την απάθεια και δε θα προβάλλουμε τις συλλογικές μας αντιτάσεις με τους δικούς μας όρους:

-την συλλογική λήψη αποφάσεων -την εναρμονισμένη ύπαρξη μας με τη φύση -την αυτοοργάνωση και την αυτοδιαχείριση
-την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια

Τα οποία θα αποτελέσουν θεμέλιο λίθο και βάσεις για την εξαίρεση σχέσεων οποιασδήποτε μορφής εξουσίας, ανισότητων και εκμετάλλευσης.

Θα ήταν ελλειπές λοιπόν να περιορίζαμε σε αιτήματα μερικά και να αγνοήσουμε και για έναν καλύτερο καπιταλισμό από την στιγμή που κάτι τέτοιο δεν υφίσταται. Γιατί θεωρούμε παράλογο να ζητήσουμε από τους κυρίαρχους την επίλυση των προβλημάτων που οι ίδιοι δημιουργούν (π.χ φτώχεια, πόλεμοι) και να αποδεχτούμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, την καταστροφή του πλανήτη από τις βιομηχανίες (για να ικανοποιούνται τα καταναλωτικά γούστα του ανεπιτυγμένου κόσμου) και την μετατροπή της ζωής σε αγώνα είτε για επιβίωση είτε για επιβολή.

Οι φαντασμαγορικές συνόδοι των κυρίαρχων, με τις χειραφτίες, τα χαμόγελα και τις φωτογραφίες έχουν - λόγω του ότι οι αποφάσεις τους είναι προκαθορισμένες- συμβολικό κυρίως χαρακτήρα. Στόχος είναι, πέρα από το τυπικό των υπογραφών η εδραίωση ενός όλο και πιο συγκεντρωτικού μοντέλου κοινωνικής διαχείρισης στις συνειδήσεις των ανθρώπων, με την παράλληλη προβολή και της «καλής θέλησής» τους για την επίλυση των προβλημάτων ανθρωπιστικής φύσεως (τρίτος κόσμος κ.λ.π). Μόνο τα πιο ρεφορμιστικά κομμάτια του ετερογενούς πλήθους που διαδηλώνει στον αντίποδα των συνόδων παίρνουν στα σοβαρά αυτή τη διάθεση, γεγονός όμως είναι πως στο πολιτιστικό και ανομοιογενές αυτό «κίνημα» οι αντιφάσεις είναι τεράστιες και καμιά φορά οδηγούν σε συγκρούσεις στο εσωτερικό του. Οι πολιτικές διαφοροποιήσεις των τάσεων αυτών αποσιωπούνται έντεχνα από τα αστικά Μ.Μ.Ε., που φροντίζουν να παρουσιάζουν σαν μοναδικό διαχωριστικό στοιχείο των διαδηλωτών την άσκηση βίας ή όχι (χαρακτηρίζοντας οπιαδήποτε επιθετική ενέργεια ως παρέκκλιση από το πρότυπο του διαδηλωτή που οι ίδιοι έχουν καθορίσει και ορίσει ως θεμιτό).

Σημαντική είναι η ρήξη που πραγματοποιείται κάθε φορά (Σηαπλ, Πράγα, Γένοβα, κτλ), όμως το ζήτημα είναι αυτή να μην περιορίζεται στο χωροχρόνο μιας συνόδου αλλά να μεταφέρεται σε εργασιακούς χώρους, στις σχέσεις, στη καθημερινότητα μας στις γειτονίες που ζούμε, στο δρόμο παντού και πάντα. Η συνειδητοποίηση αυτή, καθώς και το παραπάνω πρόταγμα, αιτιολογεί τη συμμετοχή μας στις διαδηλώσεις του «κινήματος» της αντιπαγκοσμιοποίησης, θεωρώντας την ένα μέρος της δράσης μας που εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο του αγώνα για την δημιουργία κοινωνικών εστιών αντίστασης και για την κατάργηση κάθε μορφής εξουσίας. Καλό θα ήταν λοιπόν η οργή μας να κατευθύνεται από την συνείδηση και όχι από την έπαρση της στιγμής.

Στον αγώνα για μια απελευθερωμένη από τις σχέσεις εξουσίας κοινωνία πρέπει ο καθένας από την μία να πολεμήσει τις αξίες και τα πρότυπα συμπεριφοράς του συστήματος που κουβαλάει μέσα του (ρατσισμό, σεξισμό, τάση για επιβολή, εκμετάλλευση, ατομικισμός) και από την άλλη να αποβάλλει τη σαπλά της απάθειας και να συμμετέχει ενεργά στους κοινωνικούς αγώνες.

Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΜΙΑΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΥΤΟΠΙΚΗ, ΑΛΛΑ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗΝ ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΙΑΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ. Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ ΘΑ ΛΑΜΨΟΥΝ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΜΟΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΣΥΝΕΙΡΡΕΣΗ ΛΥΚΟΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

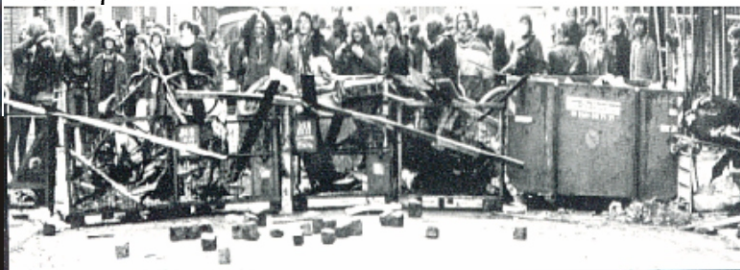

ΔΕΝ ΣΥΝΑΙΝΟΥΜΕ!

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΗ

Συμπερασματικά καταλήγουμε οτι τα ευρωπαϊκά κράτη αναδι-
αρθρώνονται και συνεργάζονται μεταξύ τους με σκοπό την αύξηση της καταστολής
του ελέγχου και της επιτήρησης στο εσωτερικό τους, και την ανύψωση των όλο και
πο ψηλών, ρατσιστικής φύσεως, τειχών της Ευρώπης φρούριο στο εξωτερικό τους.
Μπορεί το «όραμα» για τα ισχυρά, ενωμένα ευρωπαϊκά συμφέροντα να είναι ακόμα
μακριά από την πραγματικότητα, οι κατασταλτικές δομές όμως σε διεθνές επίπεδο
ενισχύονται τρομερά. Όλη αυτή η επίθεση που έχουν κηρύξει ενάντια στη κοινωνία
με συνεχείς περικοπές δικαιωμάτων και ελευθεριών, γίνεται εξυψώνοντας
παράλληλα το νεόκοπο δόγμα της «ασφάλειας ως κοινωνικής αναγκαιότητας», το
οποίο επιβάλλεται και αφομοιώνεται μέσα από τη συνεχή προπαγάνδα των πλήρως
ελεγχόμενων αστικών Μ.Μ.Ε. Η απροσχημάτιστη εξουσιαστική επιβολή και η
αδιάλειπτη κοινωνική νομιμοποίηση της είναι μια διαρκής επιδίωξη για τους
εξουσιαστές της Ε.Ε. και αποτελεί προϋπόθεση για ένα νέο αδηφάγο στρατιωτικά
επιβαλλόμενο συνασπισμό κρατών στον πλανήτη.

Έτσι λοιπόν η αντισυστημική δράση, η ενδυνάμωση των συλλογικών μας
αντιστάσεων, η διαρκής καλλιέργεια της αίσθησης και πρακτικής της αλληλεγγύης
καθώς και η διαρκής διασάλευση της κοινωνικής ειρήνης πρέπει να 'ναι μέσα στις
βασικές επιδιώξεις μας ενάντια στον ολοκληρωτισμό που προσπαθούν να μας
επιβάλουν. Να οξύνουμε λοιπόν το κοινωνικό ανταγωνισμό, με σκοπό την ανατροπή
του συστήματος εδώ στις «ασφαλείς» μητροπόλεις του πρώτου κόσμου. Διότι αυτό
είναι που καταδικάζει καθημερινά στην ανέχεια, στην πείνα και στο θάνατο
δισεκατομμύρια ανθρώπους στις υποανάπτυκτες χώρες, ενώ ταυτόχρονα στο πεδίο
της υποσιθιμένης «ευημερίας» υποβάλλει τους ανθρώπους στην αλλοτρίωση, την
εκμετάλλευση και την υποταγή, αποκλειστικά και μόνο για την αναπαραγωγή και
διαίωξη του.

Εισαγωγή

1946... Σε μια Ευρώπη που μαζεύει τα κομμάτια της από το 2 παγκόσμιο πόλεμο, ένας πρωταγωνιστής της εποχής (ο Ουίνστον Τσώρτσιλ) κάνει για πρώτη φορά λόγο για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Η ιδέα αυτή φαίνεται να αρέσει στα Ευρωπαϊκά (και όχι μόνο) λόμπι εξουσίας, τα οποία ήταν σε πλήρη επίγνωση του γεγονότος ότι σαν ξεχωριστά έθνη κράτη δεν θα μπορούσαν να ανταγωνιστούν στην παγκόσμια σκακιέρα τις Η.Π.Α και την τότε Σοβιετική Ένωση. Έτσι το 1951 έξι χώρες (Βέλγιο, Ολλανδία, Δ.Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία και Λουξεμβούργο) υπογράφουν τη συνθήκη για την ίδρυση της ευρωπαϊκής κοινότητας άνθρακα και χάλυβα, και το 1957 την ίδρυση της ευρωπαϊκής οικονομικής κοινότητας

(Ε.Ο.Κ) και τη συνεργασία στον τομέα της ατομικής ενέργειας (Ευρατομ). Τα επόμενα χρόνια ψηφίζονται και εφαρμόζονται συνθήκες που αφορούν το εμπόριο και τις μεταφορές (GATT) την αγροτική πολιτική (C.A.P) καθώς και ένα σωρό άλλες συνθήκες που αφορούν οικονομικές και πολιτικές συνεργασίες, φτάνοντας στο 1986 όπου ουσιαστικά θέτονται οι βάσεις για αυτό που σήμερα γνωρίζουμε σαν Ε.Ε. Στις 17 Φεβρουαρίου λοιπόν τα 12 (πλέον) κράτη μέλη υπογράφουν την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη, σύμφωνα με την οποία διευρύνονται οι νομοθετικές διαδικασίες του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου (Ε.Κ), οι δώδεκα χώρες δεσμεύονται ότι το αργότερο μέχρι το 91 θα υπάρχει μια πραγματικά ενοποιημένη αγορά, όπου θα διακινούνται ελεύθερα τα πρόσωπα, τα κεφάλαια, τα αγαθά και οι υπηρεσίες.

Είναι εμφανές από τα παραπάνω ότι σκοπός τους είναι η δημιουργία μιας οικονομικής δύναμης, ικανής να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Βέβαια κάτι τέτοιο προϋποθέτει κάποιους βασικούς όρους, δηλαδή

- Ισχυρή οικονομία (πρόσβαση σε πρώτες ύλες πχ, πετρέλαιο, ορυκτά, φτηνά εργατικά χέρια, καινούριες αγορές για την προώθηση των προϊόντων τους κ.α).
- Ισχυρή και ευέλικτη πολεμική μηχανή έτοιμη να παρέμβει και να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της εκτός και εντός συνόρων (Ευρωστράτος).
- Μηχανισμούς παρακολούθησης και συλλογής πληροφοριών (Echelon, Sengen, SIS)
- Κατασταλτικούς μηχανισμούς που να διαθέτουν το απαιτούμενο νομοθετικό πλαίσιο για να διασφαλίζουν στο εσωτερικό της Ε.Ε την απαιτούμενη κοινωνική "ειρήνη" (Europol, Eurojust, Eurostromonómox)

Φτάνοντας στο 2003 φαίνεται ότι η Ε.Ε. είναι ακόμη αρκετά μακριά από τον στόχο της, μιάς και οι εξουσιαστές δεν τα έχουν βρει ακόμη για το πια θα είναι η κοινή εξωτερική πολιτική γραμμή τους. Αυτό που σίγουρα όμως έχουν καταφέρει είναι να δημιουργήσουν μια αποπνικτική κοινωνική πραγματικότητα όπου οι πάντες ελέγχονται και το 1984 του Όργουελ μοιάζει με παιδικό παραμύθι, όπου το κοινωνικό σύνολο κατακερματισμένο αποχαυνώνεται, όπου η κάθε απόπειρα ουσιαστικής εναντίωσης τιμωρείται αυστηρά, όπου οι εργασιακές συνθήκες θα κάνουν τον εργαζόμενο λάσπη στην ορέξεις των αφεντικών, όπου στα σύνορα γίνονται γενοκτονίες μεταναστών. Καλώς ήρθαμε λοιπόν στην Δημοκρατική Ευρώπη.

Για όποιον τα παραπάνω φαίνονται σαν αφοριστικές υπερβολές, που ουδέμία σχέση έχουν με την πραγματικότητα, των προκαλούμε να μην κλείσει ενοχλημένος αυτό το έντυπο αλλά να εφοπιστεί με υπομονή και να συνεχίσει...

Η ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΣΟΡΡΟΠΙΩΝ ΣΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΧΩΡΟ

Μ Ε.Ε. λαμβάνοντας υπ' όψιν το ρητό «Η ισχύς εν τη ενώσει» επιδιώκει να υιοθετεί, όσο το δυνατό, πιο ομοιογενή πολιτική, στα θέματα τα οποία την απασχολούν και αφορούν. Η προσπάθεια αυτή εξελίσσεται σε δύο σκέλη:

- α) σε ζητήματα εσωτερικής πολιτικής που αφορούν τις νομοθετικές και εκτελεστικές ρυθμίσεις καθώς και τις μεθόδους ελέγχου στο εσωτερικό των χωρών-μελών της Ε.Ε.
- β) σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, με τη δημιουργία ενιαίας στρατιωτικής δύναμης στην προσπάθεια για διεύρυνση κοινά προσανατολισμένων σφαιρών επιρροής στο διεθνές σκηνικό.

Α. ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Έτσι, όσον αφορά τον πιο αποτελεσματικό έλεγχο και την καταστολή κινημάτων, ομάδων ή και τάσεων ακόμα που αρνούνται να συμμορφωθούν με τις προταγές της, ή κινούνται και εχθρικά προς αυτήν, επικεντρώνει τη προσοχή της στη διαμόρφωση ενός κοινού νομοθετικού και εκτελεστικού πλαισίου, για να αντιμετωπίσει τα παραπάνω προβαίνοντας στις απαραίτητες κάθε φορά ενέργειες.

Η ιστορική ταυτότητα κάθε κράτους είναι η επιβολή, και η ιστορική του διαδρομή μια διαδικασία συνεχούς βελτίωσης των μέσων και των μεθόδων επιβολής του. Εκεί λοιπόν οφείλεται η αναβάθμιση του κατασταλτικού μηχανισμού των ευρωπαϊκών κρατών, με πιο αποτελεσματικό της μετανάστευσης και των εσωτερικών κινημάτων. Με φόντο λοιπόν αυτό το πλαίσιο, από τη πλευρά της Ε.Ε. έχουμε αρκετά σημαντικά εγχειρήματα: την Europol, την Eurojust, την συνθήκη Σέγκεν, τον ευρωτρομονόμο.

ΕΥΡΩΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ

Έτσι, όσον αφορά τον ευρωτρομονόμο, τον Δεκέμβριο του 1996 γίνεται το πρώτο βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση, με τη συγκρότηση από το ευρωπαϊκό συμβούλιο μιας ομάδας υψηλόβαθμων στελεχών οι οποίοι σε τέσσερις μήνες καταθέτουν ένα σχέδιο δράσης για τη καταπολέμηση της οργανωμένης εγκληματικότητας, το οποίο περιέχει 15 κεφάλαια, 30 συστάσεις και ένα ακριβές χρονοδιάγραμμα εφαρμογής τους. Δυο χρόνια αργότερα, τον Μάρτη του 1998, το συμβούλιο υπουργών ψηφίζει μια «κοινή οδηγία», σύμφωνα με την οποία τα κράτη-μέλη θα πρέπει να υιοθετήσουν στην εσωτερική ποινική τους νομοθεσία έναν κοινό ορισμό της τρομοκρατίας.

Όμως, λόγω της πολυπλοκότητας του ζητήματος του κοινού ορισμού της τρομοκρατίας, απ' ό,τι φαίνεται οι υπουργοί «τα τσούγκρισαν» στην πορεία και έτσι αρκέστηκαν στο άρθρο 1 της απόφασης 98/733/ΔΕΥ που διακηρύσσει: «ως εγκληματική οργάνωση νοείται η εγκαθιδρυμένη επί ένα χρονικό διάστημα και διαρθρωμένη ένωση περισσότερων των δύο προσώπων, που δρουν από κοινού προκειμένου να διαπράξουν αξιόποινες πράξεις που επισύρουν ποινή στερητική της ελευθερίας ή μέτρο ασφάλειας στερητικό της ελευθερίας, του οποίου η μέγιστη διάρκεια να υπερβαίνει τα 4 έτη, εφόσον

Η «Ομόνοια» λοιπόν, είναι μια Ευρωπαϊκή δύναμη ταχείας αντίδρασης περίπου 60.000 ανδρών (με δυνατότητα να φθάνει τις 100.000) -γνωστή περισσότερο σαν υρωστράτος- η οποία θα χρησιμοποιείται από τη Ευρωπαϊκή Ένωση ή και από το NATO για αποστολές:

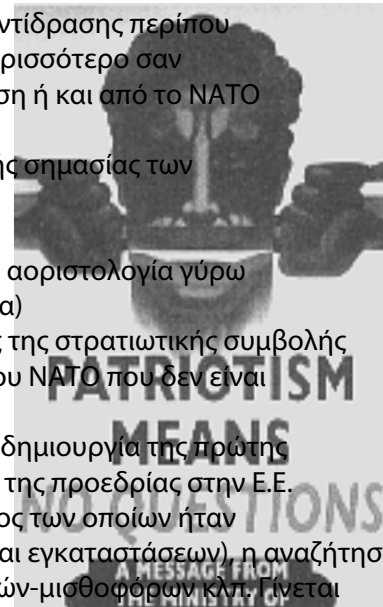
- α) ανθρωπιστικές (βλ. πρόλογο, η καταστροφή της θετικής σημασίας των όρων)
- β) διαχείρισης κρίσεων
- γ) διατήρησης, αποκατάστασης, ενίσχυσης της ειρήνης (η αοριστολογία γύρω από το τι ορίζεται ως ειρήνη και κρίση κάνει τα β) και γ) ταυτόσημα)

Τα κράτη- μέλη της Ε.Ε. έχουν από καιρό προσδιορίσει το μέγεθος της στρατιωτικής συμβολής τους, ενώ στον ευρωστράτο θα συμμετάσχουν και χώρες- μέλη του NATO που δεν είναι Ενταγμένες στην Ε.Ε..

Όπως πολύ περήφανα διατυμπανίζει η ελληνική κυβέρνηση, η δημιουργία της πρώτης αυτής Ευρωπαϊκής στρατιωτικής δύναμης είναι επιτυχία της δικής της προεδρίας στην Ε.Ε. Οι «ατσίδες» με τα πράσινα συντόνισαν 20 ομάδες δουλειάς, στόχος των οποίων ήταν «η κάλυψη των στρατιωτικών μέσων» (η εύρεση δηλαδή όπλων και εγκαταστάσεων), η αναζήτηση πηγών χρηματοδότησης, τρόπων κοινής εκπαίδευσης των στελεχών-μισθοφόρων κλπ. Γίνεται μάλιστα συγκινητική προσπάθεια για ακόμα περισσότερη «Ομόνοια» στον τομέα της πολεμικής βιομηχανίας, με σχέδια για συγχωνεύσεις, εξαγορές και κοινούς κανόνες λειτουργίας των εταιριών, που θα οδηγήσουν στην ενοποίηση των τύπων οπλικών συστημάτων και στη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Εξοπλισμών... Η Ευρώπη στα εξουσιαστικά όνειρα των ηγετών της θα έχει ενιαία πολεμική βιομηχανία και ενιαία στρατιωτική δύναμη, εκτός από αστυνομία, νομοθεσία, εκτελεστική εξουσία και σύστημα παρακολούθησης.

Κυρίαρχος παράγων πάντως στο διεθνές σκηνικό ήταν και παραμένει το NATO, το οποίο και έχει θέσει εξευτελιστικούς (για το γόητρο των ευρωπαϊστών) όρους στην χρήση του ευρωστρατού. Έτσι, η διοίκηση του θα αναλαμβάνεται από κοινού, όταν εμπλέκεται και το NATO στην υπόθεση για την οποία χρησιμοποιείται, ενώ αν π.χ. κράτος μέλος του NATO εκτός Ε.Ε. επιτεθεί ενάντια σε κράτος μέλος της Ε.Ε. (γνωρίμο εγχώριο πατριωτικό σενάριο που αναμασάται για να το βουλώνουν οι υπήκοοι -βλ. Τουρκία και Ελλάδα), ακόμα και εκτός των πλαισίων της νατοϊκής συμμαχίας, ο ευρωστράτος δεν μπορεί να επέμβει.(ναι, ακόμα και η προστασία από τον «αιώνιο εχθρό» που τάζουν οι κατά τα άλλα διεθνιστές αστοί είναι ψέμα)

Τα παραπάνω πηγάζουν από την θεσμική δέσμευση έναντι του NATO, αλλά και από την διαίρεση των μελών της Ε.Ε. σε φιλονατοϊκούς, ευρωπαϊστές και ουδέτερους τα συμφέροντα των ευρωπαίων κυριάρχων δεν είναι ευθυγραμμισμένα και γι' αυτό κατά κάποιο τρόπο αυτοσαμποτάρονται. Οι οπαδοί της τραγικής κατά τα άλλα θεώρησης «να υποστηρίξουμε τη δημιουργία μιας αδιάτακτης αυτοκρατορίας για να μην μπορεί να κάνει ό,τι θέλει η ήδη υπάρχουσα αδιάτακτη αυτοκρατορία» θα απογοητευτούν από τα παραπάνω. Στην ουσία ο ευρωστράτος όχι μόνο δεν προστατεύει με βάση τις αρχές δημιουργίας του αυτή τη δεύτερη αυτοκρατορία που οι ευρωπαϊστές ονειρεύονται, αλλά προς το παρόν παίζει με τους όρους που επιβάλλει το NATO και θα είναι πολύ δύσκολο να λειτουργήσει ενάντια στα συμφέροντα του.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΣΕΓΚΕΝ

Όταν αναφερόμαστε σε ευρωπαϊκούς μηχανισμούς παρακολούθησης και ελέγχου θα ήταν απόηχο να μην αναφερθούμε στο σύστημα πληροφοριών Σέγκεν (S.I.S.). Το SIS μπήκε σε εφαρμογή το 1995, είναι το πρώτο υπερεθνικό σύστημα έρευνας που χρησιμοποιείται από τοπικές υπηρεσίες εφαρμογής νομικών διατάξεων (κοινές αστυνομίες και συναφείς αρχές). Αποτελείται από μια κεντρική μονάδα η οποία βρίσκεται στο Στρασβούργο, απ' όπου αναπτύσσονται διασυνδέσεις μεταξύ των εθνικών συστημάτων. Η κεντρική μονάδα εξασφαλίζει ότι πληροφορίες είναι ταυτόχρονα αποθηκευμένες στην ίδια και στις μονάδες των εθνικών συστημάτων. Οι μονάδες της περιφέρειας (στα άλλα κράτη) είναι υπεύθυνες να αποστέλλουν ανακοινώσεις και παρατηρήσεις σχετικές με καταζητούμενα πρόσωπα ή αντικείμενα. Ο όγκος των καταχωρίσεων λοιπόν πολύ γρήγορα έφτασε σε αριθμούς εκατομμυρίων, όπου Γερμανία και Γαλλία παραμένουν τα κράτη με τις μεγαλύτερες τράπεζες δεδομένων που αφορούν ανθρώπους. Σε ότι αφορά τον εντοπισμό ανθρώπων, το SIS αποδείχθηκε κυρίως ένα όργανο άσκησης κατασταλτικής πολιτικής ενάντια στη μετανάστευση, περίπου το 88% των «καταζητούμενων» ατόμων προέρχονται από τρίτες χώρες και είτε είναι προς απέλαση, είτε έχουν εμποδιστεί να περάσουν τα σύνορα. Το SIS αποδείχθηκε αποτελεσματικό και σε ότι μπορεί να ενδυναμώσει μια τυπική πρακτική ελέγχου σε ευρωπαϊκό επίπεδο (μπλόκα, εξακριβώσεις) επιχειρήσεις ελέγχου, που σιγά σιγά επεκτείνονται από τις περιοχές κοντά στα σύνορα σε όλη την ενδοχώρα, δηλαδή σε πόλεις, σε επαρχιακούς δρόμους, σε τρένα. Εξακριβώσεις που στοχεύουν κυρίως σε μετανάστες. Η χωρητικότητα του συστήματος όμως φάνηκε ότι θα εξαντλούνταν πολύ γρήγορα, έτσι ήδη από το 1997 η Εκτελεστική Επιτροπή του SIS αποφάσισε να δημιουργήσει ένα άλλο SIS, το SIS II. Η δεύτερη γενιά του SIS θα μπορεί να αποθηκεύει περισσότερα δεδομένα, γεγονός που σημαίνει ότι εκτός από τον τύπο της εγκληματικής πράξης, τον χαρακτηρισμό του ατόμου (π.χ. δραπετής), θα περιέχει και φωτογραφίες αποτυπώματα και γενετικό υλικό (DNA). Τελειώνοντας τελείως φυσικό φαντάζει ότι πρόσφατα σχέδια στοχεύουν στην προέκταση του SIS στον έλεγχο των εσωτερικών κινήματων και όσων δραστηριοποιούνται σε αυτά.

Β. ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στο πλαίσιο της άσκησης κοινής εξωτερικής πολιτικής, αν και γίνονται προσπάθειες για την ευθυγράμμιση των διαφόρων συμφερόντων, έχουν παρουσιαστεί μέχρι στιγμής αρκετά προβλήματα, κυρίως προερχόμενα από τον ηγετικό ρόλο που διαδραματίζει το ΝΑΤΟ στο παγκόσμιο σκηνικό κάτι που δεν φαίνεται πολύ εύκολο να αλλάξει ακόμα. Παρόλα αυτά το πρώτο ενιαίο στρατιωτικό σώμα, ο ευρωστρατός, ακόμα και μέσα από τους περιορισμούς με τους οποίους δημιουργήθηκε, είναι γεγονός.

ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ

Όταν οι ηγέτες των χωρών της Ε.Ε. βαφτίζουν το πρόσφατα ολοκληρωμένο Ευρωπαϊκό στρατιωτικό σώμα με την ονομασία «Ομόνοια», δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν: ή γίνεται προσπάθεια για αποπροσανατολισμό από την αντανθρώπινη φύση του δημιουργημάτος τους με τη χρήση ενός θετικά φορτισμένου όρου (κάτι που τελικά μόνο θα καταστρέψει την θετική σημασία της λέξης), ή πρόκειται απλά για πραγματικά απαράδεκτο μαύρο χιούμορ, αρκετά ειλικρινές κατά τα άλλα σε σχέση με τις εξίσου μαύρες προθέσεις τους.

"Naturally, the common people don't want war, but after all, it is the leaders of a country who determine the policy, and it is always a simple matter to drag people along whether it is a democracy, or a fascist dictatorship, or a parliament, or a communist dictatorship. Voice or no voice, the people can always be brought to the bidding of the leaders. This is easy. All you have to do is to tell them they are being attacked, and denounce the pacifists for lack of patriotism and exposing the country to danger. It works the same in every country."

Hermann Goering, Hitler's Reich-Marshal at the Nuremberg Trials after WWII

οι εν λόγω αξιόποινες πράξεις αποτελούν αυτοσκοπό ή μέσον για τον προσπορισμό περιουσιακών ωφελημάτων . . .». Σε αυτό το άρθρο προβλέπεται μια σειρά κακουργημάτων τα οποία θα πρέπει να επιδώκει η οργάνωση, προκειμένου να ενεργοποιηθεί το άρθρο. Εννοείται πως αυτά τα κακουργήματα είναι επιλεγμένα με τέτοιο τρόπο ώστε η εφαρμογή του άρθρου να είναι εφικτή σε όσο περισσότερες περιπτώσεις γίνεται.

Εν συνεχεία, χωρίς να έχουν καταλήξει σε κοινό ορισμό της τρομοκρατίας, τα νομοθετικά ζιζάνια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με τη χρονική συγκυρία του χτυπήματος της 11^{ης} Σεπτεμβρίου να λειτουργεί ως άλλο ένα χαρτί στα χέρια τους, εισηγούνται στα μέσα του Οκτώβρη του 2001, την πλήρη ομογενοποίηση των εθνικών νομοθεσιών όλων των χωρών απέναντι σε φαινόμενα και πράξεις «τρομοκρατίας». Σύμφωνα λοιπόν με το σχέδιο της Επιτροπής, «τρομοκρατικά» αδικήματα θα θεωρούνται «η παράνομη κατάληψη ή φθορά κρατικών ή κυβερνητικών εγκαταστάσεων, δημοσίων συγκοινωνιακών μέσων, εγκαταστάσεων υποδομής, δημόσιων χώρων και άλλων δημόσιων αγαθών, με ελάχιστη ποινή τα 5 χρόνια» ενώ σε ένα άλλο σημείο αναφέρεται η ποινικοποίηση της διαταραχής ή διακοπής του εφοδιασμού ύδατος, ηλεκτρικής ενέργειας ή άλλου σημαντικού πόρου.

Η μετάφραση των παραπάνω δεν είναι παρά η εξής: Οι μαθητές ενός σχολείου που αποφασίζουν την κατάληψή του, οι κάτοικοι μιας περιοχής που αποφασίζουν να κλείσουν ένα δρόμο, οι οποιοδήποτε διαδηλωτές ή συμμετέχοντες σε παράνομη απεργία, αποτελούν εγκληματική οργάνωση η οποία μάλιστα διαπράττει «τρομοκρατικά» αδικήματα αν το δικαστήριο κρίνει πως αυτές οι πράξεις αποτελούν αυτοσκοπό (που λέγαμε πριν) και όχι μέσο διεκδίκησης και κοινωνικού αγώνα. Επίσης «τρομοκρατική» θεωρείται εκ των προτέρων κάθε αγωνιστική ενέργεια των εργαζομένων σε εταιρείες που έχουν σχέση με παροχή νερού, ενέργειας ή άλλου «σημαντικού πόρου».

Για να γίνουν όλα αυτά κατανοητά θα πρέπει να ανατρέξουμε στο παρελθόν και η περίπτωση της Γερμανίας μας δίνει πλούσια ιστορική εμπειρία.

Το άρθρο 129 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα περί εγκληματικής οργάνωσης εισήχθη το 1871 από τον Κάιζερ Γουλιέλμο για να αντιμετωπίσει το ισχυρό εργατικό κίνημα. Μετά τον Β Παγκόσμιο πόλεμο χρησιμοποιήθηκε για την ποινικοποίηση 50.000 μελών του κομμουνιστικού κόμματος, ενώ το άρθρο 129^ο περί «σύστασης τρομοκρατικής οργάνωσης» προστέθηκε το 1976 και χρησιμοποιείται έκτοτε ως ένας τρόπος πρόσβασης της κρατικής ασφάλειας στα διάφορα κινήματα αντίστασης, παραγωγής «κοινωνιογραμμάτων» τους, εισαγωγής της ανασφάλειας στην επικοινωνία τους και προώθησης της παρακολούθησης και της καθήλωσής τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο 5% (!) των περιπτώσεων όπου κινήθηκε ποινική δίωξη βάσει αυτού του άρθρου έφτασαν τελικά στο ακροατήριο. Σε όλες τις υπόλοιπες, η άσκηση της ποινικής δίωξης άρκεσε για τη νόμιμη χρήση όλων των διευρυμένων ανακριτικών μεθόδων που αναφέρθηκαν παραπάνω.

Ενώ το 129^ο χρησιμοποιήθηκε για να μετατραπούν σε τρομοκράτες χιλιάδες άτομα και ομάδες του αντιπυρηνικού, αντιπολεμικού, οικολογικού, αργότερα του αντιφασιστικού κινήματος, ομάδες καταλήψεων στέγης και ενάντια στη βιοτεχνολογία, η χρήση του δεν ήταν αντίστοιχα ευρεία στις περιπτώσεις ακροδεξιών οργανώσεων, οι οποίες όντως διαθέτουν εγκληματικές δομές και στόχους, και μέλη τους προβαίνουν καθημερινά σε αξιόποινες και δη κακουργηματικές πράξεις.

Οι τρομονόμοι αποτελούν το νέο απόκτημα στο οπλοστάσιο όσων θέλουν να εντείνουν τον έλεγχο και την καταστολή, και το ελληνικό κράτος όπως άλλωστε και κάθε κράτος, εννοείται πως δε θα έχανε ποτέ την ευκαιρία να υιοθετήσει έναν. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι οι πιέσεις που ασκήθηκαν από τις Η.Π.Α. και την Ε.Ε. στην ελληνική κυβέρνηση απλά χρησιμοποιήθηκαν ως άλλη μία δικαιολογία για τη θέσπιση του ελληνικού τρομονόμου.

Η περίπτωση όμως του ελληνικού κράτους είναι ξεχωριστή, διότι ο ευρωτρομονόμος μετέφερε στην Ελλάδα αντίστοιχα νομοθετήματα της Γερμανίας, της Ιταλίας και της Αγγλίας, χωρίς ωστόσο να υπάρχουν οι αντίστοιχες κοινωνικές συνθήκες που «δικαιολόγησαν» σε αυτές τις χώρες την βίαιη επιβολή και τον έλεγχο του κοινωνικού ιστού. Έτσι λοιπόν το ελληνικό κράτος, περνώντας μετά τη μεταπολίτευση από την δικτατορικού τύπου επιβολή του σε ένα κοινοβουλευτισμό ευρωπαϊκού προσανατολισμού, τράβηξε για πρώτη φορά στην ιστορία του το στρατό- τον κατεζοχήν μηχανισμό καταστολής των κοινωνικών αγώνων και εξεγέρσεων- από το κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Η παρουσία λοιπόν του τρομονόμου ως μια «νομοθετική αναγκαιότητα» για την πάταξη του «οργανωμένου εγκλήματος» και της «τρομοκρατίας», παρ' όλο που προπαγανδίστηκαν από τα ΜΜΕ τόσο καιρό, δε μας πείθουν.

Διότι η αντιμετώπιση του «οργανωμένου εγκλήματος» δε συνιστά σε καμία περίπτωση πραγματική επιδίωξη, μια και οι εγκληματικές «υψηλού επιπέδου» οργανώσεις είναι σε μεγάλο βαθμό κρατικά ελεγχόμενες και πλήρως ενσωματωμένες στη καπιταλιστική ανάπτυξη. Η δε πάταξη της «τρομοκρατίας» δεν αποτελεί σίγουρα κυρίως ζητούμενο, μια και η ένοπλη πάλη στις μέρες μας βρίσκεται σε ιδιαίτερη ύφεση και δεν έχει κάποια αντιστοιχία με την ιστορική περίοδο της άνθησής της, κυρίως στη δεκαετία του '70 δηλαδή για την Ευρώπη, που το κοινωνικό της ανάλογο ήταν περισσότερες από 300 βομβιστικές ενέργειες και 5 πολιτικές δολοφονίες από το 1974 μέχρι το 1980.

Όσον αφορά το παρόν, χαρακτηριστικό του κλίματος αποτελεί η έκθεση της ειδικής αντιτρομοκρατικής επιτροπής του Ο.Η.Ε- που παρακολουθεί την εφαρμογή των αποφάσεων του οργανισμού σε όλες τις χώρες- ,η οποία ζητάει συμπληρωματικά ποινικά μέτρα για την πάταξη της «τρομοκρατίας»(!!!),διευρύνοντας έτσι το φάσμα των αδικημάτων που χαρακτηρίζονται ως «τρομοκρατικά» και δίνοντας περισσότερες αρμοδιότητες στα νομοθετικά και εκτελεστικά όργανα (εισαγγελίες, δικαστές, αστυνομία). Το νέο, ακόμη πιο σκληρό αντιτρομοκρατικό πακέτο, σύντομα θα κατατεθεί στη Βουλή και θα συμπεριληφθεί πιθανότατα στο νομοσχέδιο για την εφαρμογή του ευρωπαϊκού πλαισίου-απόφαση της Ε.Ε περί ορισμού της «τρομοκρατίας». Κάτι που έχει φυσικά μείζονα σημασία για το ελληνικό κράτος, τόσο για την τέλεση των Ολυμπιακών αγώνων (που χρησιμοποιείται πια ως «πασπαρτού» για την κατασκευή της κοινωνικής συναίνεσης), όσο και για να λύσει τα οικονομικά προβλήματα που προέκυψαν από τη δίκη-παρωδία του κράτους για τους πολιτικούς κρατούμενους της Ε.Ο 17Ν, καθώς και του Ε.Λ.Α.

EUROPOL-EUROJUST

Παράλληλα όμως με τον ευρωτρομονόμο, η Ευρωπαϊκή Ένωση σφίγγοντας ακόμα πιο πολύ τον κλοιό και επιταχύνοντας το πέρασμα σε ένα αστυνομικό κράτος, ενέκρινε τον Ιούλιο του 1995 τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Αστυνομικής Υπηρεσίας (EUROPOL), κατά την οποία κάθε κράτος μέλος ιδρύει ή ορίζει μια εθνική μονάδα, της οποίας σκοπός

είναι η διευκόλυνση και ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών, η διαχείριση των μηχανογραφημένων συλλογών πληροφοριών κ.α.

Με βάση αυτήν την απόφαση συστήθηκε στο Ζάγκρεμπ το 1999 η σύνοδος αρχηγών αστυνομίας της Ε.Ε. ,η λεγόμενη «Task Force».Βασικό μέλημα αυτής της συνόδου είναι η δημιουργία ενός ομόσπονδου ευρωπαϊκού σχηματισμού βασισμένο στα αμερικάνικα πρότυπα .Η τελευταία της σύνοδος έλαβε χώρα το Μάιο στη Κρήτη στο πλαίσιο της ελληνικής προεδρίας και συμπεριλάμβανε αρχηγούς αστυνομίας των 15 κρατών-μελών, των 10 συνδεδεμένων κρατών-μελών , των αρχηγών της αστυνομίας της Νορβηγίας, της Ισλανδίας ,και ακόμα των υποψήφιων προς ένταξη χωρών Βουλγαρίας ,Ρουμανίας και Τουρκίας!!!! Δηλαδή 30 πρωτοκλασάτα αστυνομικά καθάρματα με προεδρεύων τον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. Φ.Νασιάκο. Τα θέματα που απασχόλησαν τη σύνοδο δε μας προκαλούν καμία έκπληξη ,διότι περιλαμβάνουν:

- τις εξελίξεις γύρω από την «τρομοκρατία» (οι τρομοκράτες μιλούν για τρομοκρατία)
- τη λαθρομετανάστευση και τους συνοριακούς ελέγχους (βλ. δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα ,μαζικές απελάσεις)
- Τη κατάσταση σχετικά με τις σύγχρονες μορφές οργανωμένου εγκλήματος (οι αρχιμαφιόζοι συζητούν για μπίζνες) καθώς και
- τη πρώτη ιμπεριαλιστική αστυνομική δύναμη που στάλθηκε στη Βοσνία υπό την αιγίδα της Ε.Ε. και τον καθορισμό πιο συγκεκριμένου πλαισίου για τη συνέχιση και διεύρυνση ανάλογων παρεμβάσεων!!

Όμως ο αδιάλειπτος πόθος για επιβολή και εξουσία δε σταματάει εδώ ,διότι παράλληλα έχουν αναλάβει το ρόλο της προετοιμασίας και της εφαρμογής των αποφάσεων που λαμβάνουν σε επίπεδο ασφάλειας οι αρχηγοί κρατών .Τέλος, μεγάλη βαρύτητα δίνεται στη διασφάλιση της τάξης στις συνόδους κορυφής του ευρωπαϊκού συμβουλίου και παρόμοιων εκδηλώσεων που θα διεξάγονται πια σε μήκος και πλάτος όλης της Ευρώπης. Το οποίο σημαίνει ότι ένα από τα μέληματα της Ευροποι εκτός από τον ιμπεριαλιστικό ,ρατσιστικό και αντιτρομο-κρατικό χαρακτήρα της θα είναι και η αντιμετώπιση του «κινήματος» των πολέμιων της παγκοσμιοποίησης στον ευρωπαϊκό χώρο .Όσον αφορά τον έλεγχο των εσωτερικών κινήματων, μια γέυση για το τι έπεται αποτελεί η παραδοχή του υπουργού δημόσιας τάξης ότι το ελληνικό κράτος έδωσε τα στοιχεία όλων -συμπεριλαμβανομένων και των ανηλίκων- όσων είχαν συλληφθεί κατά τη διάρκεια των αντιπολεμικών διαδηλώσεων στην Ι

Στη συνέχεια, τον Σεπτέμβριο του 1999, οι υπουργοί δικαιοσύνης της Γερμανίας και της Γαλλίας υπέβαλαν κοινή πρόταση στο πλαίσιο της συνθήκης του Άμστερνταμ για τη λήψη μέτρων για τη βελτίωση της δικαστικής συνεργασίας των κρατών-μελών. Έτσι, τον Δεκέμβριο του 2000 αποφασίστηκε η σύσταση της Προσωρινής Μονάδας Δικαστικής Συνεργασίας, πρόδρομος του EUROJUST. Η λειτουργία της μονάδας βασίζεται στους συνδέσμους και στο συντονισμό των ενεργειών της μέσα από ένα κεντρικό σύστημα διαβούλευσης και δράσης, δομή που ήδη έχει δοκιμαστεί με την EUROPOL. Το ζήτημα όμως που ταλαιπωρεί τα κράτη-μέλη είναι η οριοθέτηση των αρμοδιοτήτων αυτών των εξουσιαστικών δομών, δηλαδή το κατά πόσο θα υποκαταστήσουν τις τοπικές αστυνομίες δημιουργώντας ουσιαστικά ένα ευρωπαϊκό F.B.I.